

KIRKEBLAD

FOR

DAVIK

| | | | | |
|--------|---------------------|-----------|--|---------|
| Nr. 81 | Utkommer hver måned | Juni 1937 | Utgiver og redaktør: Sogneprest Slaattelid Davik | 8. årg. |
|--------|---------------------|-----------|--|---------|

Salme.

Mel.: Kom hit til mig.

Min sjel, min ganske sjel, tilbed!
Velsign den dyre salighet
som for ditt hjerte lyser.
Velsign det ord, det budskap som
til syndere på jorden kom
og himlen åpnet viser.

Jeg ser i helligdommen inn,
der ser jeg slettet ut min synd,
der ser jeg nådens hender
til syndere utbrede sig,
jeg ser hvor nåden selv til mig,
mig synder, sig henvender!

Jeg ser ei mer fordømmelsen
som truet for. Velsignelsen
og gleder mot mig smile.
Jeg ser den kjærlighet som bar
den byrde som blev mig for svar,
hvorved min sjel fikk hvile.

Tilbed, min sjel! Velsign, tilbed,
syng om din dyre salighet,
utos i sang din glede!
O ja, du nådens fader, dig,
og du som byrden bar for mig,
jeg evig skal tilbede.

Claus Frimann.

Bønnen.

Be uten avlatelse, 1. Tes. 5, 17.

Bønn er hjertets samtale med Gud. Den er det umiddelbare uttrykk for hjertets behov for Gud. Jo sterkere trang, desto mere bønn.

Det er derfor fullkommen korrekt å betegne bønner som kristenlivets barometer. Bønnelivet kjennetegner troens livets art og kraft. Å kalle bønner for kristenlivets hjerteslag gir også en riktig og klar tanke. — Her formaner apostelen oss til uavlatelig, littlig bønn. Det er tydelig nok hvad han

mener. Han vil at hele livet skal være båret av bønn. Bønnen skal være med i alle våre tanker, ord og gjerninger. Vi skal hellige all livets virksomhet, stort og smått, med bønn. På den måte skal vi løfte alt jordelivets arbeide op i en høiere og renere luft. Dette er en nødvendig formaning. For bønner blir altfor ofte glemt og forsømt. Og da mister livet sin velsignelse.

«O hvad fred vi tidt har savnet,
hvor vi martredes og stred,
blott fordi vi ikke lagde
alt i bønn for Herren ned.»

Hvor burde vi ikke takke fordi vi får lov til å be over alle livets gjøremål og således legge himmelsk og guddommelig vigsel over alt det vi stiller med under vårt liv henede! Venner vi oss til dette, blir det en hellig sedvane, da skal vi få erfare at livet vinner i verdi. Jeg får ta Gud med i *alt*. Det helliger arbeidet, det stålsetter viljen, det gir større arbeidsglede, det øker livslykken. Jeg står op til en ny dag. Gud velsigne den! Han velsigne utgang og inngang, arbeide og hvile, sorg og glede. Han være med i alt og la i alt sin hellige vilje skje med mig og med mine, med alt mitt, med hele mitt liv!

Sannelig — av alle hellige vaner er *bønnens vane* den betydningsfulleste. Etter bønnens vesen som er omgang med og hengivelse til Gud, kan den aldri bli en innholdsløs, en tom vane; da er jo bønner ikke lenger bønn. Tvertom — etter lovene i bønnens rike og skjøne verden vil bønnelivet vokse i inderlighet og styrke eftersom livets erfaring lærer oss å forstå bedre og bedre bønnens nødvendighet og velsignelse.

Herre, lær oss å be! Amen.

(B. og II.)

Morgenbønn.

Fader, jeg takker dig for din nåde som er ny hver morgen, og for søvnens gave, for sundhet og kraft, for opvåknen til en ny dag. For alt dette og mere enn det takker jeg dig. — Før jeg ser på menneskers ansikter, vilde jeg gjerne vendt blikket mot dig, du som er mine øines lys og min Gud. Uten din veiledning vil jeg ikke gå frem og møte denne dags plikter og oppgaver. Gjør mig sterk, så jeg kan være trofast i all min gjerning, modig under prøvelser, tålmodig i lidelser og under skuffelser full av håp til dig. La dette skje for din godhets skyld. Amen.

Hvad er sannhet?

Sannhet er et problem som de fleste mennesker har gransket, helt tilbake til de henvundne tider. Også folket i Israel søkte etter sannheten; de la vinn på å være et sannhetens folk, men ikke alltid søkte de den hos Gud, men hos sig selv, og derfor kom de på avveier, bort fra den rette sannhet. Likesom den romerske landshøvding Pilatus sa til Jesus: »Hvad er sannhet?« således spør verden også idag, næsten to tusen år senere, etter sannheten. Hver den som er av sannheten hører min røst, sier Jesus. — Dette ord gjelder den dag i dag. Det er et ord for oss, for mig. Jesus lever, han lever midt iblandt oss. »Se jeg er med eder alle dager.« Dette er hans egne, sannhetens ord. Og aldri har sannheten om ham vært mere utbredt enn nu. Både leg og lærd forkynner den, men den finner ikke grobotn hos alle, og grunnen er at ikke alle er av sannheten. Kun de som er av sannheten, hører hans røst, hans kall. De tror og tar imot ordet og gir det rum. Hvorfor er det at så mange ikke tar imot sannheten? Gud er glad i alle og vil at alle mennesker skal komme til sannhetens erkjennelse. Vi skal erkjenne Gud som vår far i himmelen, og vi skal sette all vår lit til Jesus Kristus, vår forløser og forsoner som har kjøpt oss fri fra evig undergang og død. Men de som ikke er av sannheten, det naturlige menneske fatter ikke det som hører Guds rike til, sier Paulus. Verdens sannhet derimot oppfatter de som er vendt til verden.

Men der er også en annen ting å betenke for alle oss som står på sannhetens side og skal bekjenne den for verden. Jesus tolket den med sitt liv og ikke bare med ord, slik som det så ofte er tilfelle med vår tids



Prost Nybø.

Vi har den gleda i dette numret å kunna prenta eit bilete av prost Nybø. Han er fødd i Davik 13. februar 1869, vart student i 1891, vernepliktig offiser i 1892, tok embetseksamen i 1899. Han vart i 1899 styrar av Gloppen private millomskule, i 1903 styrar av amtsskulen i Elverum, i 1904 sokneprest i Loppa, i 1911 sokneprest i Selje, i 1925 prost i Nordfjord. — Han tok avskil frå sine embete frå 1. juli ifjor.

kristne. Han tolket den med øm omhu og kjærlighet, medlidenhet og hjelp til dem som lå under byrden. Dette er den levende fremvisning av sannheten og den bærer frukt. Men tro uten liv, teori uten praksis formår intet når det gjelder å kalle menneskene til sannheten. — Jesus er sannheten og livet. I hans sannhet er liv og frelse. Der er den fred som overgår alt hvad verden kan gi. Kom derfor og lytt til Herrens røst. Ta imot sannheten og bøi dig for den, og du skal ikke lenger tvile på hvad der er sannhet.

»O salig den Guds ord har hørt,
bevaret og til nytte ført;
han daglig visdom lærte.
Fra lys til lys han vandre kan
og har i livets prøvestand
en salve for sitt hjerte
mot all sin nød og smerte.«

H. D.

Sundagsbasarar.

Det er ein ting som er syrgjeleg i våre dagar. Det er at den kristne sundagen held på å koma burt for folk. Den gamle vurdning for den heilage dagen, med si høgtid og kvild, sine gudstenester, sin husandakt, — den minskar og døyr vekkk. Det er til stort tap for folkeliv og kristenliv. I byane vert jo sundagen meir og meir den store urodagen og ikkje den store kviledagen. Men ogso landsbygda fylgjer med etter fatig evne.

Når dette er slik, er det sjølv sagt um å gjera for alle som vil vera kristne, at dei arbeider so langt dei kan for å halda helgedagen uppe. Dei iallfall må ikkje vera med og bryta ned respekten for Guds dag. Dei må vera serleg varsame her, nettop i vår tid. —

Difor er det meiningslaust å halda basarar på sundagar eller andre helgedagar, endå um det er for misjonen. Det hender dessverre av og til ogso her i vårt prestegjeld. Eg vil gjerne få be alle som steller med kristelegt arbeid å tenkja over dette. Ein vil seia at på helgedagar samlar ein lettast folk og får inn mest pengar; det er praktisk å ha basarar då. Men det er ikkje bra å vera altfor »praktisk« i kristeleg verksemd. Sundagen høver ikkje til basarar med alt det arbeid og ståk som fylgjer med, til luttaking og auksjonering. Det er å vanvyrda helgedagen. Og endå um ein då skulde få inn eit par kroner meir, so er dei kjøpte for dyrt. Pengar er ikkje alt. Betre er lydnad mot dei ordningar som Gud har gjeve oss. Og serleg må dette vera sjølv sagt for dei som driv direkte kristelegt arbeid. At verdslege menneskje som arbeider for nyttige verdslege fyremål gjerne vanhelgar sundagen på denne måten, er ikkje so rart. Men for dei som arbeider for misjonen o. l., for dei går det ikkje an. Er dei drivne av den rette ånd, so ofrar dei ein kvardag. Dei tek seg tid til det — for Guds skuld. Og dei rekk sanneleg like langt med sitt jordiske arbeid likevel — vær sikker på det! Høvelege basardagar er alle dei »gamle helgedagane«: tredje høgtidsdagane, helgmesse, jonsokdag o.s.v. Lat oss bruka dei, slik som vanleg er i vår bygder.

Eg bed alle tenkja over dette, og eg er viss på at alle som verkeleg gjer det, vil setja seg imot, kvar i sin krins, at basarar vert haldne på helgedagar. Ein vil ikkje tapa på det, tvertimot. Ein tapar aldri på at ein prøver å vera nøgne og samvitsfulle med å gjera etter Guds vilje. Det er velsigning med det. Og har ein ikkje Guds velsigning med i eit kristelegt arbeid, so er det fåfengt.



Våre døde.

- 2. febr.: Oskar Arneson Ervik; ug. arbeidar; f. 1908; døydde i Kanada.
- 28. mars: Bertine Rasmusdr. Lofnes, kona til Søren Lofnes; f. 1868 i Krabbestig; bronkitt.
- 11. april: Kristi Eriksdr. Berstad, ug., f. 1847, alderdom.
- 28. april: Rasmine Samuelsdr. Olsbø, kona til Johan Olsbø; f. 1875 i Hessevåg; bronkitt.
- 7. mai: Kristian Krabbestig; g. fiskar; f. 1895; tuberkulose.
- 8. mai: Josef Olsson Gangsøy; g. gbr.; f. 1886; lungebrand.
- 10. mai: Anton Oliversson Nordbø, Tytingvåg; f. 1932; fekk over seg ein stein.
- 16. mai: Johanne Olsbø, kona til Abel Olsbø, f. 1860, magesjukdom.

A telja våre dagar, det lære du
oss, so me kan få visdom i hjarta.

Salme 90, 12.

Notisar.

Døyppte: 18. april Helga Amanda, f. 17. febr. av f. Olaf Abrahamsson Lien og k. Asta Pedersdr. (f. Haus). — S. d. Malene Rasmine, f. 28. febr. av f. Kristofer Jørgensson Elvebakke og k. Astrid Knutsdr. (f. Dombestein). — S. d. Minny Dorte, f. 25. febr. av f. Johan Andreasson Sunde, Isane, og k. Matilde Ulriksdr. (f. Liset). — 25. april Leiv Bjarne, f. 14. mars av f. Lars Pedersson Olsbø og k. Bertine Sivertsdr. (f. Olsbø). — 9. mai Ivar Svein, f. 18. april av f. Birger Iversson Kassen og k. Petra Andersdr. (f. Nore). — 16. mai Magna Oddny, f. 13. febr. av f. Daniel Pedersson Berstad og k. Anna Olsdr. (f. Igland).

Ektevigde: 4. mai Lars Ellingsson Bortne og Karoline Endresdr. Olsbø. — 22. mai Rasmus Jonasson Rimstad og Ingeborg Iversdr. Kassen, Totland.

Ofringar. Davik 1. pinsedag til heidningmisjonen kr. 69.06. — Rugsund 2. pinsedag til Menighetsfakultetet 53.93.

Basarar. Maurstad 25. april til Kinamisjonen 125 kr. + bøssepengar 60 kr. — Rugsund 3. påskedag til indremisjonen 118.98. — Gangsøy 26.

april kr. 57.00 til Kinamisjonen og kr. 19.00 til indremisjonen.

Til heidningmisjonen kom inn i 1936: I Davik sokn kr. 1232.94; i Rugsund 1443.50; i Aalfot 236.43. Tilsaman 2912.87. I 1935 var tala: 1138.06 og 1450.71 og 390.92; tils. 2879.80. Det er altså ein liten auke i Davik sokn og i den samla summen. Men her er å merka at det på misjonsstemna ifjor kom inn ikr. 250 kr. i offer. Hadde ikkje det vore, vilde det ha vore nedgang. — Alle misjonsvenner må setja seg fyre å syta for ved ofringar og basarar, at tilskotet til misjonen ikkje minkar, men aukar.

Avgangsprøva i folkeskulane var i år 12. og 13. april. Stiluppgåva var: »Ein gong eg kom for seint.« Med i eksamensnemnda var lærarane Føldeide og Aurvoll, skulestyreførar I. Torheim og soknepresten. — Aalfot krins: 4 born; stil: 2; 2; 2,5; 2,5; rekning: 1; 1,5; 1; 1. — Isane: 2 b.: 2; 1,5 og 3,5; 1. — Torheim: 1 b.: 2 og 1,5. — Dombestein: 2 b.: 2; 2,5 og 1,5; 2. — Davik: 6 b.: 2,5; 2,5; 2; 1,5; 3; 3 og 5; 1; 1; 1; 2; 4. — Endal: 2 b.: 2; 1,5 og 1,5; 1,5. — Elde: 2 b.: 2; 4,5 og 1; 2. — Rugsund: 7 b.: 2; 3; 3; 2,5; 3; 1,5; 1,5 og 3; 5; 5; 1; 3,5; 1; 1. — Leirgulen: 5 b.: 3; 2,5; 2; 2,5; 3,5 og 1; 1; 1; 2; 3. — Bortne: 1 b.: 2 og 1. — Hennøy: 1 b.: 1,5 og 1. Berle: 4 b.: 2,5; 2,5; 3; 3 og 2,5; 2; 5; 4. — Hamnen: 3 b.: 2,5; 3; 2 og 1; 1; 1. — Gangsøy: 3 b.: 2,5; 3; 6 og 1; 3; 3,5. — Oldeide: 1 b.: 3 og 3. — Husevåg: 4 b.: 1,5; 2; 2; 2,5 og 1; 2; 2; 2. — Tytingvåg: 3 b.: 2,5; 4,5; 3,5 og 2,5; 4,5; 3,5. — Nordstrand: 3 b.: 1,5; 2; 2,5; og 1; 4; 2,5. — Rimstad: 7 b.: 2,5; 3,5; 1,5; 1,5; 1,5; 1,5; 4,5 og 3; 3; 1; 1; 1; 1; 1. — Maurstad: 6 b.: 2; 2; 2; 3,5; 2; 2 og 1; 1,5; 1; 4,5; 2; 1,5. — Haus: 3 b.: 2; 2; 2 og 1,5; 1; 2. — Reknes: 2 b.: 2; 4,5 og 1,5 3,5. — Kjølisdal: 4 b.: 3,5; 2; 2; 1,5 og 1; 1; 1; 1.

Talet på konfirmantar er i år: Davik 12, Rugsund 20, Totland 18 og Aalfot 7.

For 100 år sidan: Vigde: 7. juni 1837 Christen Ravnefjeld, 25½ år, son til Peder Christensen, og Daarthe Otteren, 28 år, dtr. til Anders Pedersen. — 25. juni Ole Isaachsen Krabbestie, 41 år, son til Isaach Hanssen Uxehol, og Christi Olsdtr. Mørkesæter, 26 år. 12. juni Uldrich Midgjelde, 45 år, son til Peder Simonsen Levdal, og Anne Midgjelde, 40 år, dtr. til Thore Pedersen Humborstad. — 25. juni: Skoleholder Marthines Rexnæs, 30 år, son til Berge Pedersen, og Eli Sundal, 22 år, dtr. til John Rasmussen. — 30. juni Erich Berstad, 30 år, son til Abel Erichsen, og Anne Ervig, 21 år, dtr. til Erich Olsen. — 23. juni John Olsen Hopsland, 29½ år, og Martha, dtr. til Jetmund Iversen Totland, 22½ år.

Gudstenester:

4. sund. etter treein., 20. juni: Aalfot.
5. sund. etter treein., 27. juni: Davik.
6. sund. etter treein., 4. juli: Rugsund.

7. sund. etter treein., 11. juli: Totland.

8. sund. etter treein., 18. juli: Aalfot.

9. sund. etter treein., 25. juli: Davik.

Til utsendingar på bispedømemøtet i Bergen 1.—3. juni vart valde: Rasmus O. Myklebust (varamann kyrkjesongar Bruland), kyrkjesongar Daviknes (Peder R. Bøen), Knut Horn (Hilmar Kjølisdal), Albert Bakke (J. Fløtre), kyrkjesongar Hausle (lærer Midthjell).

Kvittering for kontingent: Marta Rimstad (Ø. Aardal), Matias Ervik, J. B., lærar Eikås, lærar Hunskaar, Rasmus J. Maurstad 3 kr. — Jonas Brobakke, lærar Aurvoll 5 kr. — Jonas Lofnes, Synneve L. Vik, Andreas Haus, Rasmus M. Nave 2. Jørgine Bugjerde, Rasmus O. Vik 4. — Lars J. Maurstad 2.50. — Tilsaman 46.50.

Hjarteleg takk til alle.

Claus Frimann.

(Tale av **Olaf Hanssen** ved avdukinga av bautasteinen på Frimannslund 5. juli 1936).

(Resten).

Det er ein større flokk som er samla på Frimannslund idag enn for 110 år sidan. Likevel vil eg segja at dette er ei einfeldt stemne. Steinen her burde vore reist av folk kring heile landet som er glad i norsk dikting, ikkje berre av ei einskild bygd. Men bygdi tok arbeidet på seg og sette bautasteinen her i lunden til minne um ein av Noregs store diktarar og bygdi sin store son. Det er einfelddt, stort og vakkert gjort og fortentar vår samtids beste takk. Og det er heilt i Frimanns ånd.

Difor vil eg retta denne appell serleg til dei yngre og yngste som stend her, at dei må ta det med på livsferdi, antan so ferdi vert her heime eller ute, ta det med frå denne minnestemna: Vær ekte og einfeldt i all di livsferd. Det tener livet best. Det tener deg og fedrelandet best.

Smilande Davik! Eg lånar eit ord frå ogso ein »almuens sanger« i vår tid, diktaren Ragnvald Våge:

Difor skal steinen stå
her i den stille grend,
her høyrer skalden heime
sjeleleg, her er han kjend.
Her frå det modernjuke,
her frå det barnebjarte,
steig han med fulle hender
nær inn til folkehjarta.

*Lat steinen stå berrsynt i lunden for ætter
som kjem!*